ΙΑΤΡΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Κατὰ τὸν Otterbourg.

(Ἄρθρον. Βον.)

Διηγοῦνται ὅτι ἡ Ἀργὼ, ἥτις ἔφερε τοὺς ἥρωας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Κολχίδα, προσέτι δὲ καὶ ἡ ἐπαναγαγοῦσα τὸν Θησέα ἐκ τῆς Κρήτης τριήρης ἐπεσκευάσθησαν τοσάκις ἐξ ὁλοκλήρου, ὥστε διατηρηθεῖσαι εἰς ἑκατοντάδας ἐτῶν κατήντησαν νὰ μὴ ἔχωσι πλέον οὔτε ἓν ξύλον τῆς πρώτης ναυπηγίας των. Ἀλλ' ἀνάλογόν τι δοξάζουσι περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς *ἀναγεώσεως*, συστήματος ἰατρικοῦ, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Βερολῖνον ὀνομάζουσι Mauser theorie· ἐπειδὴ κατ' αὐτοὺς πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τῆς ζωῆς διατηροῦνται διὰ τῆς ἀκαταπαύστου καινουργίας τῶν στοιχείων τοῦ σώματος, ὁποία γίνεται εἰς τὰ ζῶα ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὀργάνων.

Ὅθεν καθὼς κατά τινας ἐποχὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰ πτηνὰ πτεροφυοῦσι, οἱ ἵπποι ἀποβάλλουσι τὰς τρίχας, τὰ πρόβατα τὸ μαλλίον, αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα, οἱ ὄφεις τὴν λεβηρίδα κτλ. ὁμοίως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκρίνονται ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀνανεοῦνται τὰ στοιχεῖα τῶν ὀργάνων, ὡς καὶ τὰ μόρια τοῦ αἵματος, εἴτε ἡ πλαστικὴ καθόλου ὕλη. Ἡ δὲ ὑγεία συντηρεῖται διὰ τῆς ἐπαναλήψεως μόνον τούτων τῶν δύο λειτουργειῶν· νόσος δὲ λέγεται ἡ ἀλλοίωσίς των προερχομένη ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν, ἢ τὴν ὑπερβολὴν καὶ ταχύτητατῆς ἐνεργείας των.

Τὸ σῶμα ἄρα φέρει ἐκ φύσεως τοὺς ὅρους, οὕτως εἰπεῖν, τῆς νόσου καὶ τῆς ἰατρείας· τὰ δὲ φάρμακα βοηθοῦσι μόνον τὴν ἀντίδρασιν τῶν ὀργανικῶν στοιχείων καὶ τῶν ἔτι ὑγιῶν ὁμοιομερειῶν διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ φυσικὴ ἀντικατάστασις, ἢ ἀναμόρφωσις. Δὲν ἰατρεύει δὲ ἡ δύναμις τοῦ φαρμάκου, καὶ πολὺ ὀλιγότερον ἡ χημικὴ, ἢ φυσικὴ αὐτοῦ ἐνέργεια· ἀλλ' ὁ παρ' αὐτοῦ ἐμποιούμενος ὀργασμὸς, εἴτε ἡ δύναμις αὐτὴ τοῦ σώματος ὑπηρεθισμένη, ὥστε ἂν φάρμακόν τι αὐξάνῃ τὴν ἀνανέωσιν τῆς διοργανώσεως, καὶ τὰ ἀποτελέσματα, εἴτε προϊόντα της, ὠφελεῖ ὁμολογουμένως τὰς νόσους, ὅσας ἐπιφέρει ἡ στάσις, ἢ διακοπή της.

Πρόμαχοι τῆς προκειμένης ἰατρικῆς αἱρέσεως φημίζονται μάλιστα ὁ Schultz καὶ Boeker, τοῦ ὁποίου μεταφράζομεν ἐνταῦθα ὡς δεῖγμα τοῦ ὅλου τινὰς ἰδέας.

Ὑπὸ τοῦ λευκοῦ σάκχαρος ἐλαττοῦνται τὰ στερεὰ στοιχεῖα τῶν οὔρων, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ φωσφορικὰ, καθὼς καὶ ἡ ἔκκρισις τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως καὶ τοῦ ὕδατος εἰς τοὺς πνεύμονας. Τὸ σάκχαρ βραδύνει τὴν μόρφωσιν τῶν ὀστέων, εἴτε τὴν ἀπόκρισιν τῆς πλαστικῆς αὐτῶν ὕλης. Διὰ τοῦτο ὠφελεῖ τὸ γαλακτικὸν σάκχαρ ὡς τροφὴ τῶν βρεφῶν· καθότι μεταποιεῖ τὰς ἀνταλλαγὰς, μετριάζει δὲ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς φωσφορικῆς ἀσβέστου, καὶ ἐνισχύει τὴν μόρφωσιν τῶν ὀδόντων κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν.

Ὡς ἅμα δε συνιστᾶται 1) εἰς τὴν χοιραδικὴν νόσον, ἂν προέρχηται ἀπὸ ταλαιπωρίαν καὶ στερήσεις περὶ τὴν δίαιταν, ἢ τὴν σύστασιν λίπους καὶ λευκώματος διεφθαρμένων, ὅτε ἡ γένεσις αἵματος ἀπέπτου φέρει βεβιασμένην ἀπόκρισιν, ἢ ἀνανέωσιν· 2) εἰς τὴν χλώρωσιν, ὅπου ὑπάρχει πλεονασμὸς περὶ τὴν ἀνανέωσιν, ἢ ἀπόκρισιν. 3) εἰς τὴν ῥαχῖτιν προσγινομένην ἀπὸ ἔλλειψιν φωσφορικῶν ἁλάτων εἰς τὸ μητρικὸν γάλα· ὅθεν θεραπεύεται ἡ νόσος αὕτη διὰ τῆς φωσφορικῆς ἀσβέστου.

Ὁ Guérin καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Γαλλίαν πρότειναν καὶ μετεχειρίσθησαν ἀνάλογον θεραπείαν χωρὶς νὰ περιπλανηθῶσιν εἰς τὸν ἀδιέξοδον τῶν θεωριῶν τῆς ἀναγεννήσεως λαβύρινθον· διότι αὗται ἀνεπλήρωσαν μόνον ἐκ περισσοῦ ἀρχαίας καὶ καθιερωμένας ἄλλας τὴν τῶν ἐκκρίσεων, δηλ. καὶ ἀποκρίσεων, τῆς θρέψεως καὶ ἐξομοιώσεως κτλ. αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀκατάπαυστον τῆς συνθέσεως καὶ διαλύσεως τῶν πνευμάτων (ἀερίων) τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν στερεῶν παλίῤῥοιαν. Ἀλλ' ἂν ἀνακαινίζωνται ἀπολύτως ὅλα τὰ μέρη, πῶς διασώζονται αἱ οὐλαὶ, ἢ πῶς διατηρεῖται καὶ ἀκμάζει ἡ μνήμη:

Ὑπῆρχε καὶ ἄλλη θεωρία εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ· ἀλλὰ καὶ αὐτόθι σχεδὸν παρημελήθη, καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνεσκευάσθη παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Ἀνδράλ.

Τὸ δόγμα ὅμως τῆς ἰατρικῆς πείρας εἰσαχθὲν παρὰ χωρικοῦ τινος ἰατροῦ πρεσβύτου τοῦ Rademacher εἶχε λαμπροτέραν τύχην· διότι συνετέλεσε πραγματικῶς εἰς τὴν θεραπείαν, τὴν ὁποίαν παρέβλεψε παντάπασιν ἡ σχολὴ τῆς Βιέννης, καταγινομένη εἰς τὰ πάρεργα καὶ ἀνωφελῆ ὡς πρὸς τὴν ἰατρείαν, δηλ. τὴν παθολογικὴν ἀνατομίαν, τὴν μικροσκοπίαν καὶ τὴν χημείαν τῶν νόσων!! Ἐπικρατούσης τῆς σκοτοδίνης ταύτης ἀνεφάνη τῷ 1841 ἀρχαιοπρεπές τι τῷ ὄντι καὶ σοφὸν σύγγραμμα τοῦ Rademacher Erfahrun Gsheillehre ἐπιγραφόμενον. Ἐξεπλάγη τότε ἅπασα ἡ Γερμανία ἰδοῦσα ἄνθρωπον τόσον τολμηρὸν, ὥστε κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος ἐκηρύττετο θιασώτης τοῦ μεγαλοφυοῦς, τερατολόγου ὅμως Παρακέλσου· ἀλλ' οἱ ἰατροὶ δὲν ἐδύναντο νὰ μὴ ἀναγνωρίσωσι τὰς τόσῳ σπουδαίας ἀληθείας, τὰς ὁποίας προφανῶς ὁ πολυμαθὴς γέρων ἀνεδείκνυε κατὰ πᾶν αὐτοῦ βῆμα, οὔτε νὰ ἀρνηθῶσι τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς τὴν πεντηκονταετῆ πεῖράν του τοσαῦτα ἀποθησαυρίσασαν εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους.

Ἐστράφησαν λοιπὸν πάλιν ἔκτοτε οἱ Γερμανοὶ εἰς τὴν θεραπευτικήν· διότι ὁ Rademacher εἵλκυσε τὴν προσοχὴν των εἰς πολλὰ φάρμακα ἀδίκως ἤδη παραμελούμενα, ὑπέδειξε δὲ ὅτι εἰς πολλὰς νόσους ταῦτα ἐνεργοῦσι σχεδὸν εἰδικῶς.

Κατ' αὐτὸν εἰς τὴν ἐνέργειαν, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν φαρμάκων στηρίζεται κυρίως ἡ ἰατρικὴ τέχνη· παρατηρήσας δὲ ὅτι τὰ αὐτὰ πάθη δὲν ἰατρεύονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου διὰ τῶν αὐτῶν μέσων εἰς διαφόρους

καιρούς συμπέρανεν ὅτι δὲν ἦσαν πάντοτε ἀπολύτως ὅμοια, ἀλλὰ παρήλλασσον κατὰ τὴν οὐσίαν. Οὕτω δὲ ἰχνηλατῶν καὶ περιεργαζόμενος ἐσχεδίασε τάξεις νόσων διὰ τούτου, ἢ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου βεβαιότερον θεραπευομένων· ὅθεν ἀντὶ νὰ συνάψῃ αὐτὰς δὶ ἄλλων τινῶν κοινῶν χαρακτήρων, προτίμησεν ὡς εὐκρινέστατον μάλιστα αὐτῶν γνώρισμα τὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου ἰασιμότητα. Οὕτω δὲ εἶπε· νόσος ἰατρευομένη διὰ τοῦ περουβιανοῦ φλοιοῦ, ἢ τῆς Κουασίας κτλ.

Ἔπειτα ὁδηγούμενος ἐκ τῆς πείρας ὅτι ὑπάρχουσι φάρμακα θεραπεύοντα ὄργανά τινα ἰδιαιτέρως, ὅτι π. χ. τὸ χελιδόνιον, ὁ ἐμετικὸς ῥοῦχος ἰατρεύουσι τὰ ἡπατικὰ πάθη· κτλ. ἔκρινεν ὅτι τὸ ἧπαρ πάσχει νόσον τινὰ ὑπὸ τοῦ χελιδονίου, ἄλλην δὲ ὑπὸ τοῦ ἐμετικοῦ στρύχνου ἰατρευομένην· εὗρῆκε δὲ προσέτι ὅτι ἄλλα φάρμακα ἰατρεύουσι πάσας, ἢ παντοίας νόσους ἐνεργοῦντα, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ὀργάνων, οὐχὶ δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν· διὰ τοῦτο τὰ προσηγόρευσε ταῦτα γενικὰ ἰάματα· ὡς τοιαῦτα δὲ ἀναγνωρίζει τὸν σίδηρον, τὸν χαλκὸν, τὸ κυβικὸν νίτρον (ἢ τὴν νιτρικὴν σόδαν) ὥστε αἱ γενικαὶ νόσοι, εἴτε ὅλον τὸ σύστημα Gesammttorganismus προσβάλλουσαι θεραπεύονται ὑπό τινος τούτων τῶν τριῶν φαρμάκων. Διὰ τοῦτο αἱ τῶν καθολικῶν νόσων τάξεις λέγονται παρ' αὐτοῦ νόσοι ἴασιμοι διὰ τοῦ χαλκοῦ, διὰ τοῦ σιδήρου, τοῦ νίτρου κτλ. Ἀλλὰ τὰ καθολικὰ φάρμακα ἰατρεύουσι μόνον πρωτοτύπους, ἢ πρωτογενεῖς, οὐχὶ δὲ παραγώγους καὶ ἐπισυμβαινούσας, ἢ μεταπτωτικὰς καὶ συμπαθητικὰς νόσους· ἐπειδὴ τὰ ἰάματα τῶν ὀργάνων θεραπεύουσι τὰς προκαταρχικὰς αὐτῶν ἀῤῥωστίας.

Συμπίπτουσιν ὅμως συχνάκις τοιαῦται νόσοι καθολικαὶ τοῦ σώματος· ἕτεραι δ' ὁμοίως ἀρχιγενεῖς μερικοῦ τινος ὀργάνου.

Χωρὶς νὰ ἀδικήσωμεν τὴν Γερμανίαν, νομίζομεν ὅτι ὁ Τόρτης πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν συνέλαβε τὴν μεγάλην ταύτην ἰδέαν τῆς φαρμακολογικῆς, οὕτως εἰπεῖν, τῶν νόσων διαιρέσεως· διότι εἶχε παρατηρημένον ὅτι ἕκαστον φάρμακον ἐνεργεῖ εἰδικῶς ἐπί τινος νόσου, ὡς ὁ ὑδράργυρος ἐπὶ τῆς ἀφροδισιακῆς. Τοῦτο μάλιστα περιγίνεται τὸ οὐσιωδέστατον καὶ θετικὸν τῆς ἐπιστήμης μέρος, ἂν καὶ κατὰ δυστυχίαν, ἢ ἐξ ἀνοησίας ὀλιγότερον περὶ τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ φροντίζωμεν.

Περὶ σπασμῶν ἐγκύων καὶ λεχῶν.

Σπασμοὶ προερχόμενοι ἀπὸ διαφόρους αἰτίας, οἷον συμφόρησιν αἵματος, ἐρεθισμὸν τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, μάλιστα δὲ ποιάν τινα κατάστασιν ἀτμοσφαιρικὴν καταλαμβάνουσι τὰς ἐγκύους, καθὼς καὶ τὰς τικτούσας γυναῖκας ἐνίοτε· ἰδιαζόντως δὲ τὰς πρωτογόνους καὶ λεμφικὴν ἐχούσας κρᾶσιν, κατ' ἄλλους δὲ τὰς αἱματώδεις, τὰς ὑστερικὰς καὶ ἐπιληπτικάς. Εἰς τὰς ἀφορμὰς ταύτας προσθετέον καὶ τὴν ἔκτακτον εὐαισθησίαν, τὰς ἠθικὰς ταραχάς, τὸ οἴδημα τῶν κάτω μελῶν καὶ γενικῶς τὴν διπλῆν ἐγκυμοσύνην κτλ. Οἱ σπασμοὶ οὗτοι διαρκοῦσι συνεχῶς, ἢ ἐκ διαλειμμάτων 10, 15 καὶ 25 ὥρας· ἀποβαίνουσι δὲ ἐπικινδυνώτεροι πρὸ τοῦ τοκετοῦ, ἢ μετὰ τὸν τοκετόν.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημειά τινα προαναγγέλλουσι τοὺς σπασμοὺς, οἷον κεφαλαλγία σφοδρὰ, ἢ σκοτόδινος, καὶ σύγχυσις τῆς ὁράσεως, βόμβος δὲ, ἢ ἀμβλύτης τῆς ἀκοῆς, καὶ ἰσχνοφωνία, καὶ ῥιπτασμὸς, ἢ γενικὴ τοῦ σώματος ἀνησυχία, σκληρότης καὶ συχνότης τῶν σφυγμῶν καὶ ἐρυθρότης προσώπου, ἄλγος δὲ περὶ τὸ ἐπιγάστριον κτλ.

Εἰς τὴν θεραπείαν αἱ φλεβοτομίαι κατέχουσι τὸν πρῶτον τόπον· ἔπειτα δὲ χρησιμεύουσιν ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις διάφορα ἀντισπασμώδη φάρμακα, μάλιστα δὲ τὸ μώριον καὶ ἡ ἀλοιφὴ αὐτοῦ ἐπιχριομένη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μήτρας· ἀλλὰ καὶ ὁ αἰθερισμὸς κατὰ τὸν Σιμψὸν εὐδοκίμησε. Συμβουλεύονται δὲ καὶ τὰ λουτρὰ καὶ αἱ τοπικαὶ ἀφαιμάξεις ὀπίσω τῶν αὐτίων, ἢ ἐπὶ τῆς ῥάχεως καὶ ἀντισπαστικὰ εἰς τὰ κάτω καὶ καθάρσια . . .

Ἂν δὲ ταῦτα, ἢ τὰ πλεῖστα τούτων φανῶσιν ἀνωφελῆ, ἐπιταχύνεται ἐν καιρῷ μηχανικῶς ὁ τοκετὸς, παραλαμβανομένου τοῦ ἐμβρυουλκοῦ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου· ἢ δίδοται ἡ ἐρυσιβώδης βρίζα. Ἂν ὅμως τὸ πάθος συνέβη κατὰ τὸν τοκετὸν αὐτὸν, ἡ φύσις μόνη ἀρκεῖ συνήθως εἰς τὴν ἀποπεράτωσίν του.

Κινεῖται δὲ εἰς συζολὴν ἀπωστικὴν ἡ μήτρα καὶ ὅταν παρεσκευασμένον σπόγγον εἰσάξωμεν εἰς τὸ στόμιον αὐτῆς· ἠέκτελοῦνται διὰ κυρτῆς σμίλης κατασχασμοὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς (ἐκ τῶν ἔσω εἰς τὰ ἔξω) διὰ νὰ εἰσαχθῇ ἡ χεὶρ καὶ τὸ ἐργαλεῖον. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ διαστολέως Speculum ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐγχειρήσεως.

(Union médicale).

—=—

Ἀμαύρωσις.

Ὁ Κ. Σανδρὰς ἀναφέρει ἐκ τῆς κλινικῆς του παραδείγματα τοῦ νοσήματος τούτου, ὅπου ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐπανήγαγε τὴν ὅρασιν. Μεταχειρίζεται δὲ ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τὰ σιδηρᾶ καταπότια τοῦ Βαλλὲ (Vallet).

Ἐφ' ὅσον ἐπαναλαμβάνεται ὁ ἠλεκτρισμὸς αὐξάνουσιν ἀναλάμποντες σπινθῆρες ἔμπροσθεν τοῦ πάσχοντος.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν λέγει ὁ Σανδρὰς ὅτι ἡ πλατυκορία, εἴτε διαστολὴ τῆς γλήνης, λείπει πολλάκις ὡς σύμπτωμα τῆς ἀμαυρώσεως· τοὐναντίον δὲ ἂν τὸ πάθος τοῦτο ἔχῃ ὡς αἰτίαν τὴν ἀφροδισιάδα, ἡ γλήνη συστέλλεται καὶ ὑπάρχει ἀληθὴς φωτοφοβία· μόνον δὲ ἀφ' οὗ ἐκλείψῃ παντελῶς ἡ αἰσθητικότης τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, φαίνεται ἡ διαστολή.

Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς διαστολῆς συμβαίνει κατὰ συμπάθειαν συχνάκις καὶ ὅταν εἷς μόνον ὀφθαλμὸς νοσῇ· ἂν ὅμως κλείσωμεν ἀλληλοδιαδόχως καὶ τοὺς δύο, κρυπτομένου τοῦ φωτὸς ἀπὸ τὸν ὑγιῆ, τότε ἀναφαίνεται ἡ διαστολὴ ἐπὶ τοῦ πάσχοντος.

Περίεργον θεωρεῖ ὁ Σανδρὰς εἰς τοὺς ἀμαυρωτικοὺς τὸν σπινθηρισμὸν πιεζομένου τοῦ βολβοῦ, ἢ μᾶλλον διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καθότι συνήθως αἱ λαμπηδόνες αὗται ἐκρίθησαν ὡς ἀγαθὸς τῆς μελλούσης ἰάσεως οἰωνὸς· ἐπειδὴ ἐμφαίνουσι διαμένουσάν τινα τοῦ νεύρου αἰσθητικότητα· ἀλλ' ὁ Σανδρὰς ἰάτρευσεν ἀμαυρωτικοὺς μὴ βλέποντας κατ' ἀρχὰς σπινθῆρας· τὸ ἀνάπαλιν δὲ ὁ ἰατρὸς δὲν εὐτυχεῖ πάντοτε νὰ θεραπεύῃ πάντας τοὺς βλέποντας τὸν σπινθηρισμόν.

Ἀλλ' εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ἀμαυρώσεως πρέπει νὰ μὴ παραβλέπωμεν τὴν αἰτίαν· ἐπειδὴ τότε εὐκολύνομεν τὴν ἴασιν· οὕτω π. χ. τὸ προκείμενον πάθος ἀπαντᾶται συχνότατα ἐπὶ τοῦ διαβήτου· ὁ δὲ Landouzy τὸ ἀπέδειξεν ὡς πρόδρομον τῆς λευκωματουρίας ἀρχομένης ἤδη· ὁ Σανδρὰς δὲ αὐτὸς τὸ παρετήρησε καὶ εἰς τὰ μέσα ἤδη τῆς νόσου.

Τὸ ἀφροδισιακὸν μίασμα προξενεῖ ὁμοίως τὴν ἀμαύρωσιν οὐχὶ μηχανικῶς, οἷον διὰ τινος ὄγκου θλίβοντος τὸ νεῦρον· ἀλλὰ δὶ ἀγνώστου ἀλλοιώσεως αὐτοῦ, ἢ φθορᾶς τῆς ὀπτικῆς του δυνάμεως.

Καὶ οἱ οἰνόφλογες ὑπόκεινται οὐχὶ σπανίως εἰς ἀμαύρωσιν.

Ἀλλ' ἐκ τῶν τοιούτων αἰτιῶν οὐδεμία ἴσως ὑπάρχει τοσοῦτον συχνὴ, ὅσον ἡ χλώρωσις· διότι αἱ ὑπερβολικαὶ κενώσεις οὐχὶ μόνον ἐξασθενίζουσιν, ἀλλὰ καὶ παντελῶς σχεδὸν ἐξαλείφουσι τὴν ὅρασιν.

Ἄλλοτε ἡ ἀμαύρωσις παρακολουθεῖ τὴν κατατριβὴν τῶν ὀργάνων, τὴν κατάχρησιν τῆς ὄψεως, καθὼς ἐπὶ τῶν μικρογράφων, ὡρολογοποιῶν κτλ. ἢ τῶν ἐκτιθεμένων εἰς λαμπρότατον φῶς. Τί ἆρά γε συμβαίνει κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν, ἀπώλετο ἡ αἰσθητικότης τοῦ νεύρου, ἢ ἐπιγίνεταί τις συμφόρησις εἰς αὐτό;

Ἀλλὰ καὶ ὁ κεραυνὸς πολλάκις αἰτιᾶται τὴν ἀμαύρωσιν.

Πρόδηλον δὲ ἐκ τούτου ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ προκειμένου νοσήματος ἀνάγκη πᾶσα νὰ μεταποιῆται κατὰ λόγον τῶν προηγουμένων· ἡ φρόνησις δὲ παραγγέλλει νὰ ἐπιμελώμεθα καὶ τὴν ἕξιν ὅλου τοῦ σώματος.

Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων εἰδικῶν βοηθημάτων ὠφελεῖ κυρίως, ὡς εἴρηται, ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ τὸ στρύχνιον, μάλιστα ἐξωτερικῶς· ἐπιπασσόμενον εἰς τὴν ἠλκωμένην ἐπιφάνειαν ἐκδορίου πέριξ τοῦ ὀφθαλμοῦ τεθειμένου (ἀπὸ 1|10 κόκκου μέχρι 1|2). Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ὁ εὐκολώτατος οὗτος τρόπος οὐχὶ μόνον ὀδύνας ἐνίοτε φέρει, ἀλλὰ καὶ ἐρυσίπελας προξενεῖ.

Καὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν δὲ αὐτὸν πρέπει εὐλαβῶς νὰ μεταχειριζώμεθα: Διότι ἡ ἀπερίσκεπτος αὐτοῦ χρῆσις, ἢ κατάχρησις ἔσβεσε καὶ τὰ ὑπάρχοντα ὀλίγα τῆς νευρικῆς αἰσθητικότητος ζώπυρα, καθὼς τὸ ὑπερβολικὸν φύσημα σβέννει τὸ ἀμυδρὸν πῦρ.

—=—

Ὑδροφοβία.

Ὁ Clot Bey, ἀρχαῖος ἰατρὸς τοῦ ἀποθανόντος σατράπου τῆς Αἰγύπτου Μεχμὲτ Ἀλῆ, συμβουλεύει τὴν ἀκόλουθον θεραπείαν ἐπὶ τῆς ὑδροφοβίας.

Ἅμα δαγκασθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐπί τινος μέλους περισφίγγομεν αὐτὸ διὰ βρόχου, καὶ οὕτως ἐμποδίζομεν τὴν εἴσοδον τοῦ δηλητηρίου εἰς τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, ἢ εἰς τὸ αἷμα.

Ἐκμυζῶμεν (διὰ σικυῶν) καὶ ἔπειτα πλύνομεν τὴν πληγὴν δὶ ἅλοῦ, ἢ ἁλμυροῦ ὕδατος, διὰ τοῦ χλωρικοῦ σοδίου, ἢ διὰ χλωρικῆς ἀσβέστου.

Κατασχάζομεν τὸ δῆγμα διὰ νὰ ἐκβλύσῃ αὐτόθεν αἷμα, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ δηλητήριον.

Ἴσως μάλιστα συμφέρει καὶ ν' ἀποκόψῃ τις ὁλοτελῶς τὸ δηχθὲν μόριον, ἂν τύχῃ μικρὸν, οἷον δάκτυλος, ἢ σὰρξ κτλ. τοῦτο πράττουσιν οἱ Ἄραβες τῆς ἐρήμου εἰς τὸ δηχθὲν ὑπὸ ἐχίδνης.

Ὁ καυτηριασμὸς διὰ τοῦ πεπυρωμένου σιδήρου σπανίως ἐπιφέρει τὴν προσδοκωμένην ὠφέλειαν· διότι γίνεται ἀτελῶς, μὴ εἰσχωροῦντος εὐκόλως τοῦ σιδήρου εἰς τὰς κοιλότητας τοῦ δήγματος· ἂν δὲ ἐκτελεσθῇ βραδέως, ἢ ἀνεπιτηδείως, ὀδύνας μόνον προξενεῖ, σπανιώτατα δὲ αἴσιον ἀποτέλεσμα. Ὅθεν προτιμώτερα κατὰ πάντα λόγον φαίνονται τὰ ὀξέα, θειϊκὸν, νιτρικὸν, ὑδροχλωρικὸν καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ χλωροῦχον στίμμι ὡς εἰσδύοντα βαθύτερον καὶ μὴ κατάτρομάζοντα τὸν παθόντα. Ἀλλ' ἐκ τοῦ προχείρου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὴ ἡ τόσον κοινὴ πυρόκονις ἀναφλεγομένη ἐπὶ τοῦ τόπου.

Μετὰ ταῦτα μεταχειριζόμεθα ὡς δραστικώτατον διαφορητικὸν τὰ ἀτμώδη λουτρὰ εἰς 40—50 βαθμούς.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τούτου τοῦ μέσου, τὸ ὁποῖον σύστησε μάλιστα ὁ δόκτωρ Buisson, ἀναφέρει ὁ Clotbey περιηγητήν τινα τῆς Αἰγύπτου, ὅστις δηχθεὶς ὑπὸ λυσσώδους κυνὸς ἀποθανόντος προσῆλθε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν. Ἐπὶ 15 ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος διήρχετο κατὰ συμβουλὴν του 2 καὶ 3 ὥρας εἰς τὰ ὑπόκαυστα βλανεῖα τοῦ Καῖρου, ἔπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὴν περιήγησίν του κατὰ τὴν ἄνω Αἴγυπτον. Μετὰ ἕνα δὲ καὶ ἥμισυν μῆνα ὁ ἰατρὸς τὸν εἶδεν ἐπιστρέφοντα φαιδρότατον, καθότι ἐπείσθη ὅτι τὰ λουτρὰ τὸν ἔσωσαν.

Λείποντος τοῦ πυριατηρίου τὸ ἀμμωνιακὸν ὑγρὸν καὶ ἱδρωτικὰ ἄλλα θερμὰ δύνανται ἀναλόγως κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν νὰ ὠφελήσωσιν.

—=—

Ἀκροχορδόνες.

Ὁ Δόκτωρ Lambert ἀπὸ Hagueneau (νομὸν τοῦ κάτω Ῥήνου τῆς Γαλλίας) ἔδωκε τὴν ἀνθρακικὴν μαγνησίαν εἰς χωρικήν τινα νεάνιδα πάσχουσαν γαστραλγίαν. Μετὰ δύο μῆνας ἐπιστρέψασα αὕτη εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι τὸ μὲν πάθος τῆς κοιλίας διέμενεν ὁποῖον ἦτο κατ' ἀρχάς· ἐξαλείφθησαν ὅμως διὰ τοῦ ἰατρικοῦ διάφοροι τὸ μέγεθος ἀκροχορδόνες, τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας. Τοῦτο μαθὼν ἀπροσδοκήτως ὁ Κ. Lambert ἔδωκε τὴν ἀνθρακικὴν μαγνησίαν (κοχλ. μικρὸν πρωΐας καὶ ἑσπέρας) καὶ εἰς ἄλλην τινὰ νέαν φέρουσαν καὶ ταύτην τοιαύτας ἀκροχορδόνας. Μετὰ δὲ δύο ἑβδομάδας τὰ παρασαρκώματα τοῦτα ἐρικνώθησαν, ἐσμικρύνθησαν, ἐξηράνθησαν καὶ διαῤῥαγέντα ἠφανίσθησαν παντελῶς μετὰ ἕνα καὶ ἥμισυν μῆνα.

(Bulletin de Thérapeutique générale)

—=—

Φλεγμονὴ τοῦ ἀρθριτικοῦ ὑμένος τοῦ γόνατος.

Ὅτι τὸ ἀμμωνιακὸν ἄλειμμα (χρίσμα) ἐπὶ τῶν ἀρθριτικῶν νοσημάτων ὠφελεῖ μεγάλως, οὐδεὶς ἀντιλέγει ἴσως· ἀλλ' ὁ δόκτωρ Horner καθηγητὴς τῆς ἀκαδημίας εἰς τὸ ἐν Πενσυλβανίᾳ πανεπιστημεῖον ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν οὐρικὴν ἀμμωνίαν, ἥτις ἐνεργεῖ τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ βαρυτέραν ἔχει καὶ τὴν ὀσμήν· ἐκινήθη δὲ εἰς τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον περίστασιν. Διότι θεραπεύων γοναταλγίαν τινὸς νέας δὲν εὐτύχησε παντελῶς οὔτε νὰ τὴν μετριάσῃ διὰ παντοίων μέσων·ἀλλ' ἡ πάσχουσα ὡμολόγησε πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς καὶ συγγνώμην (!) ἐπικαλουμένη ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε ἀποτυχία τὴν ἠνάγκασε νὰ μεταχειρισθῇ ἴαμά τι ἄλλο κατὰ συμβουλὴν τινὸς φίλου, ὅστις τὸ ἐδοκίμασεν· ἦτο δὲ τοῦτο τόσον ἁπλοῦν (!) δηλ. οὖρον ἀναδευμένον, μὲ πηλὸν κεραμέως, τὸ ὁποῖον ὅμως καταπλασθὲν θερμότατον εἰς τὸ γόνυ ἐπανειλημμένως ἠφάνισε τοὺς πόνους της.

Μετὰ ταῦτα ὁ K. Horner ἐδοκίμασε διάφορα τοῦ οὔρου στοιχεῖα, μετεχειρίσθη δὲ τέλος καὶ τὴν οὐρικὴν ἀμμωνίαν. Τότε ὅμως ἐνθυμήθη τὸ *γκουάνον*, τὸ ὁποῖον περιέχει φωσφορικὴν ἄσβεστον καὶ οὐρικὴν ἀμμωνίαν. Διώρισε δὲ αὐτὸ ἀναδευμένον μὲ ἄργιλλον εἰς ἄρρωστον φέροντα πληγὴν πυορροοῦσαν ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ ὀδυνώμενον σφοδρότατα· διότι ἡ μήλη εἰσχωροῦσα βαθέως ἔθιγε τὰ συναρθρούμενα ὀστᾶ τοῦ σκέλους καὶ τῆς κνήμης. Τὰ καταπλάσματα ἐπαναλαμβανόμενα συχνάκις ἐμετρίασαν μὲν τοὺς πόνους καὶ τὴν ἐξόγκωσιν· ἐξήραναν δὲ σχεδὸν τὴν πηγὴν τῆς ἀναβλυζούσης ὕλης ἐντὸς ἑνὸς μηνός· ἐπειδὴ ὅμως ἐξεδάρη τὸ δέρμα, ἠλατιώθη ἡ καυστικὴ ποσότης τοῦ γκουάνου· τὸ σκέλος ἐτηρήθη ἀκίνητον, μετὰ δὲ ἓξ ἑβδομάδας ὁ ἄρρωστος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ νοσοκομείου ὑγιής, φέρων μόνον ψευδαγκύλωσιν· διετάχθη δὲ νὰ τηρήσῃ ἐπὶ τρεῖς ἔτι μῆνας τὸν ἀμυλόπαστον ἐπίδεσμον κτλ.

Ὁ ἰατρὸς ἀναφέρει μετὰ τοῦτο καὶ ἄλλο παράδειγμα ἰάσεως γονατικῆς φλεγώσεως διὰ τῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κατάπλασμα τοῦ γκουάνου ξηραίνεται εὐκόλως, συμβουλευόμεθα νὰ καλύπτωμεν αὐτὸ μὲ φύλλον ἐλαστικοῦ κόμμεως, ἢ ἐλαιοβαφὲς ὀθόνιον.

Τὸ γκουάνον ἀναλυθὲν εὑρέθη ὅτι περιέχει οὐρικὸν ὀξύ, ἀμμωνίαν ἀνθρακικήν, ὑδροχλωρικήν, ὀξαλιδικὴν καὶ φωσφορικὴν ἀμμωνίαν, φωσφορικὴν σόδαν, ἄσβεστον πότασαν καὶ σόδαν θειϊκὴν καὶ ὀξαλιδικὴν ἄσβεστον.

(Philadelphia médicale Examiner.)

—=—

Διάρρηξις τῆς μήτρας.

Γυνὴ τριακονταετὴς, τριῶν ἤδη παιδίων μήτηρ, κυοφοροῦσα ἔπεσε βαρέως καὶ ἐτρόμαξε· δὲν ἔπαθεν ὅμως οὔτε πόνον τῆς κοιλίας, οὔτ' αἱμορραγίαν· ἔπαυσε δὲ μόνον ἕκτοτε νὰ αἰσθάνηται ὡς πρότερον (πρὸ 2 μηνῶν) τὴν κίνησιν τοῦ ἐμβρύου. Ἐν τούτοις ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ συνήθη οἰκιακὰ ἔργα. ὅτε τὴν 17 Ιανν. τὴν κατέλαβε μὲν σφοδροτάτη ῥύσις αἵματος, ἤμεσε δὲ συγχρόνως ὑγρὸν ὕδαρὲς καὶ ἐβασανίζετο ἀπὸ ὀδύνας. Ἐπειδὴ τὰ συμπτώματα ταῦτα διήρκεσαν ὁλόκληρον νυχθήμερον, προσεκλήθη ὁ Δ. Nebel τῇ 20 Ιανν. εὑρῆκε δὲ οὗτος γλῶσαν ξηρὰν, δίψαν μεγάλην, σφυγμοὺς δὲ 100. Ἡ ἐλαχίστη τῆς γαστρὸς πίεσις ἀπέβαινεν ἀλγεινοτάτη· ἀλλὰ πρᾴοτερον ψηλαφῶν τὴν γαστρικὴν ἐπιφάνειαν ὁ ἰατρὸς ᾐσθάνετο ὅτι μόνον ἡ κοιλία ἀπεχώριζε τὸ ἔμβρυον ἀπὸ τῆς χειρός· ἡ δὲ διὰ τοῦ κόλπου ψηλάφησις ἀπεδείκνυεν ὅτι τὸ στόμιον τῆς μήτρας διετέλει ἔτι κλεισμένον, οὔτ' ἐφαίνετο αὕτη ἐξωγκωμένη ὑπὸ τοῦ ἐμβρύου. Βδέλλαι 30· ἐλάττωσις τοῦ πόνου, ἔλλειψις δὲ συστολῶν. Τῇ 29 Ἰανν. ἔκρυσις ποσοῦ τινος τῶν ὑγρῶν· τῇ 30 ἐξήχθη ὁ πλακοῦς καὶ τεμάχιον τοῦ ὀμφαλίου λώρου· ἀμφότερα δὲ διεφθορότα. Τῇ 4 Φεβρουαρίου πυρετὸς ὀξὺς, ὄμματα φλογερὰ, ἀλυσμὸς, ὄψις ἱπποκρατικὴ· ὑποκάτω δὲ τοῦ ὀμφαλικοῦ πόρου ἐπὶ τῆς λευκῆς γραμμῆς ἐφαίνετο ἅλως τις ἐρυθρὰ ὅσον νομίσματος 5 φράγκων τὸ μέγεθος· ἔτι δὲ κατωτέρω καὶ ἐκ πλαγίων δύο ἕτερα χωρία κόκκινα καὶ ταῦτα, ἀλλὰ μικρότερα. Ἦτο ἤδη προφανὲς ὅτι τὸ ἔμβρυον ἔκειτο ἔξω τῆς μήτρας, ἡ δὲ κοιλία ἐκινδύνευε νὰ διατρηθῇ ὑπὸ τῆς ἐμπυήσεως. Καταπλάσματα. Μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πύον ἀνέβλυζεν ἤδη ἐκ τοῦ ὑψηλοτάτου ἐρυθήματος, πελιδνωθέντος καὶ διαβρωθέντος ἐπλησίαζον δὲ καὶ τὰ ἄλλα νὰ διαῤῥαγῶσι. Τῇ 9 διὰ τὴν ἄκραν τῆς γυναικὸς ἀτονίαν ἀπεφασίσθη νὰ διατμηθῇ ἡ κοιλία κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν σημείων, ἐξέῤῥευσε δ' εὐθὺς αὐτόθεν ὑγρὸν ἰχωρῶδες ὡς νεκροῦ σεσηπότος κατὰ τὴν ὀσμήν. Ἀμέσως δ' ὀπίσω τῆς κοιλίας εὑρέθη τὸ στῆθος τοῦ παιδίου τεθνεῶτος πρὸ πολλοῦ· πλατυνθείσης δὲ τῆς πληγῆς μέχρι τεσσάρων δακτύλων κατὰ μῆκος ἐξήχθη τὸ λοιπὸν σῶμα ὅλον. Καὶ ἡ μὲν κοιλία ἔνδοθεν ἦτο πλήρης ὑγροῦ βρωμεροῦ, τὸ ὁποῖον ἀπεμάχθη διὰ σπόγγου· ἡ δὲ μήτρα ἔκειτο συνεσταλμένη εἰς τὴν μικρὰν πύελον, ὥστε διετέλει ἀνέφικτος εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς γενομένης βλάβης. Ἡ πληγὴ ἐθεραπεύθη φυσικῶς ἐπιτιθεμένων καταπλασμάτων, ὥστε τῇ 25 ἡ ὀπὴ ἦτο ἤδη ἱκανῶς περιωρισμένη· περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου συνουλώθη ἐντελῶς, καὶ ἡ γυνὴ ἦτο ὑγιὴς κατὰ πάντα.

(Schmid t' s Jahrb. T. LXXIV. 1852]

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ.

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὁ K. Thénard ἀνέγνω ὡς εἰσηγητὴς τὸ ἀκόλουθα ἐπὶ ὑπομνήματος τοῦ χημικοῦ Lecanu ἔχοντος ἀντικείμενον νέαν ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος.

« Ἐπειδὴ κατὰ τὰς μικροσκοπικὰς ἐρεύνας τὸ αἷμα σύγκειται ἐκ σφαιρίων ἐρυθρῶν, ἢ σκωριοχρόων κυλιομένων ὑπὸ ὑγροῦ κιτρίνου καὶ διαφανοῦς, τοῦ ὀ ρ ρ ο ῦ, ζητεῖται ἂν τὸ ἴνωμα εὑρίσκηται εἰς τοῦτο, ἢ εἰς ἐκεῖνο, ἢ εἰς συναμφότερα.

Πῶς ἀποχωρίζονται τὰ σφαιρία ἐκ τοῦ ὀρροῦ, ὅπου κυλίονται ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας.

Ἐπειδὴ ἡ θειϊκὴ σόδα ἐμποδίζει τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἰνώματος ὁ Lecanu ἐδέχθη τὸ αἷμα ἐξακοντισθὲν ἐκ τῆς φλεβὸς εἰς ὕδωρ, ὅπου ἦτο πυκνῶς διαλελυμένη σόδα θειϊκὴ, διήθησε τὸ ὑγρὸν δὶ ἀκολλήτου χάρτου, ὥστε τὰ μὲν σφαιρία ἔμειναν ἐπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ ὀρρὸς διῆλθε φέρων διαλελυμένον ὅλον τὸ ἴνωμα· ἀφ' οὗ δὲ ἠραιώθη οὗτος δὶ ὀκταπλοῦ ὕδατος, ἀπεχωρίσθη τὸ ἴνωμα εἰς εἶδος πηκτωδῶν κροκίδων· ἐπειδὴ δὲ τὰ σφαιρία οὐδόλως περιέχουσιν ἴνωμα, τοῦτο εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν ὀρρόν· τὰ δὲ σφαιρία ὡς μὴ ἐπηρεαζόμενα ὑπὸ τῶν ἁλατικῶν διαλυμάτων πλύνονται διὰ τοῦ διαλύματος τῆς θειϊκῆς σόδας διὰ νὰ ἀπολύσωσιν ἅπαντα τὸν ἐπ' αὐτοῖς ὀρρόν.

Τὰ σφαιρία περιέχουσι κατὰ τὸν Lecanu 1) αἱματῖτιν. 2] σφαιρῖτιν. 3] λεύκωμα. 4) ἰνώδη ὕλην, ἥτις τὰ περιλαμβάνει ὡς κέλυφος. 5) λίπος. 6) διάφορα ἅλατα, δηλ. κάλια φωσφορικὰ, χλωρικὰ, ἀνθρακικά. 7] ἐκχυλισματικήν τινα ὕλην διαλυτὴν εἰς τὸ ὕδωρ.

Τὸ ὕδωρ διαλύει τὰ σφαιρία· οὐχὶ δὲ τὸ κέλυφός των· ὅθεν ἀποχωρίζεται· ὅταν δὲ τὸ σακκελισθὲν ὑγρὸν βράσῃ, ἡ σφαιρῖτις, ἡ αἱματῖτις, τὸ λεύκωμα πήγνυνται, τὰ δὲ λοιπὰ μένουσι διαλελυμένα.

Ἐκ τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὰ σφαιρία, ἐξέχει μάλιστα ἡ αἱματῖτις· ὁ Lecanu τὴν ἀπεχώρισε κατὰ τὸ 1833· ἀλλ' ἤδη τὴν ἐκαθάρισεν ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ μεμιγμένου μετ' αὐτῆς λευκώματος. Οὕτω δ' ἔχουσα διαλύεται εἰς τὸ πυκνὸν ἀλκοὸλ καὶ εἰς τὸν αἰθέρα, τὸν ὁποῖον βάφει αἱματωδῶς, ἔπειτα δὲ ἀποκρίνεται αὐτομάτως εἰς εἶδος λεπίδων μεταλλικῆς στιλπνότητος μὲ ἀμεθύστου χρῶμα.

Ἡ σφαιρῖτις συνιστᾷ τὰ σφαιρία, δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸν ὀρρόν, δὲν ἀποκρίνεται διὰ τοῦ ὀξικοῦ μολύβου, διαλύεται δὲ εἰς τὸ θερμὸν ἀλκοὸλ [29].

Ἡ ἰνώδης ὕλη ἀποτελεῖ τὸ κέλυφος τῶν σφαιρίων διαλύεται δὲ εὐθὺς εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον βάφει, οὐχὶ δὲ εἰς τὸν ὀρρὸν ὡς περιέχοντα λεύκωμα· ὅθεν αὐτὸς μένει ἄχρους, ἀφ' οὗ χωρισθῇ ὁ θρόμβος τοῦ σίματος. Διαφέρει δὲ τοῦ κυρίου ἰνώματος ἡ ἰνώδης ὕλη, καθότι δὲν διαλύεται ὑπὸ τῆς καυστικῆς ποτάσσης.

Τὰ σφαιρία περιέχουσιν ἐλάχιστον λευκώματος μέρος.

Ὁ ὀρρὸς περιέχει μόνον ἴνωμα καὶ λεύκωμα.

Τὰ σφαιρία περιέχουσι μόνον αἱματῖτιν καὶ σφαιρῖτιν· παντελῶς δὲ ἴνωμα, ὀλίγον δὲ λεύκωμα.

— Εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς ἰατρικῆς ἀνεγνώσθη ὑπόμνημα τοῦ K. Roger ἐπιγραφόμενον

«Recherches cliniques sur les signes fournis par la percussion et sur le son tympanique dans les épanchemens liquides de la plèvre.

Ἰδοὺ ἐν συνόψει τὰ κύρια μέρη τοῦ ὑπομνήματος τούτου συνταχθέντος κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ καθηγητοῦ τῆς Βιέννης K. Scoda.

« Οἱ ψευδεῖς ὑμένες οἱ ἐπὶ τοῦ πνεύμονος μορφούμενοι δὲν βλάπτουσι πολὺ τὴν ἠχητικότητα τοῦ θώρακος, οὔτε τὴν ἐλαττοῦσι μάλιστα, εἰμὴ ὅταν περιλαμβάνωσι ὀστεοτιτανώδη συγκρίματα.

Καὶ ὑγρὸν δέ τινων χιλιομέτρων ὡς καὶ ἑνὸς ἑκατοστομέτρου παρεντεθειμένον μεταξὺ τοῦ πνεύμονος καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ θώρακος δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἠχητικότητα ταύτην· αἱ μεταποιήσεις τοῦ ἤχου προέρχονται τότε ἀπὸ τὴν ὑλικὴν μόνον κατάστασιν τοῦ πνεύμονος, ἢ τῆς παρακειμένης ἐπιφανείας τοῦ στήθους.

Ἐπὶ τῶν πλευριτικῶν παρεκχυμάτων ἡ κατὰ τὴν πληξιμετρίαν φαινομένη χαμήλωσις τῆς γραμμῆς τοῦ κωφοῦ ἤχου δὲν ἀποδεικνύει πάντοτε τὴν πραγματικὴν καὶ τοῦ ὑγροῦ ἐλάττωσιν· διότι πηγάζει ἐνίοτε ἀπὸ τὴν συστολὴν, ἢ ῥίκνωσιν τοῦ πνεύμονος, ἢ τὴν αὔξησιν τῆς πλευρικῆς κοιλότητος διὰ κύρτωσιν τῆς πλευρᾶς, ἢ σύνθλιψιν τοῦ διαφράγματος.

Ὁ κλυδασμὸς τοῦ πλευριτικοῦ ὑγροῦ καὶ ἡ ἀκόλουθος μετακίνησις τοῦ κωφοῦ ἤχου, μεταβαλλομένης τῆς θέσεως τοῦ κάμνοντος, συμβαίνει σπανιώτατα.

Ὁ τυμπανικὸς ἦχος κατὰ τὸν Scoda ἀκούεται ἀμβλύς, ἢ κοῖλος, τοῦτο δὲ ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς κωφὸς ἦχος, εἴτε ἔλλειψις ἤχου.

Ἐπὶ παρεκχυμάτων πλευριτικῶν εὑρίσκομεν ἦχον τυμπανικὸν ὑπεράνω τῆς γραμμῆς τοῦ ὑγροῦ.

Ὁ τυμπανικὸς ἦχος τῆς πλευρίτιδος συμβαίνει συχνότατα· ἰσοδυναμεῖ δὲ μὲ τὴν αἰγοφωνίαν καὶ τὸ βρογχικὸν φύσημα.

Ἐνίοτε ὁ ἦχος τῆς ὑποκλειδίου χώρας τοῦ πάσχοντος μέρους ἐπιτείνεται, ἀναβαίνει μάλιστα πλειότερον παρ' ὅσον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος φαίνεται τότε συγκριτικῶς ἀμβλύτερος. Ἄλλοτε ὁ τυμπανικὸς ἦχος ἀκούεται κοῖλος καὶ ἀποχρώντως εὐκρινὴς, ὡς μεταλλικὸς, ἢ κοῖλος καὶ κωφὸς ὡς ἀγγείου ῥηγματώδους.

Ὁ τυμπανικὸς ἦχος λείπει συνήθως ἐπὶ τῶν ἀφθόνων καὶ ἤδη παλαιῶν παρεκχυμάτων· ἐπὶ τῶν προσφάτων καὶ μετρίων ἀκούεται λαμπρότερος ὑπὸ τὴν κατακλεῖδα τῆς πασχούσης πλευρᾶς παρὰ τὴν τῆς ὑγιοῦς (τῳόντι τυμπανικός). Συχνάκις ἐπὶ τῶν ἀφθονωτέρων παρεκχυμάτων φαίνεται τυμπανικὸς, ὀξὺς, εὐκρινὴς ὑπὸ τὴν κατακλεῖδα καθ' ὅλην τὴν χώραν τοῦ πνεύμονος· τυμπανικὸς δὲ κοῖλος ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ὑγροῦ· ἐπὶ δὲ τῶν μεγάλων παρεκχυμάτων κοῖλος (βαθὺς ἀραιὸς) ὑδραερικὸς, ὡς λαγήνου, ἢ ἀμφορέως ῥηγματώδους.

Ὁ τυμπανικὸς ἦχος τῆς ὑποκλειδίου χώρας ἐπὶ τῆς πλευρίτιδος δὲν προσγίνεται πάντοτε ἀπὸ τὴν πρόσφυσιν τῶν πνευμόνων ἐπὶ τοῦ θώρακος· συμβαίνει πολλάκις καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ὑγρὸν μεταξὺ τῶν πλευρῶν τοῦ πνεύμονος, ἀρκεῖ μόνον ἡ γειτνίασις αὐτοῦ πρὸς τὴν γένεσίν του· εὑρίσκεται δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς ἄλλους τόπους τοῦ θώρακος, ἂν τὸ ὑγρὸν τύχῃ λεπτὸν, ὁ δὲ πνεύμων διαχωρούμενος ὑπὸ τοῦ ἀέρος κῆται πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ θώρακος.

Ὁ πνεύμων συνεσταλμένος, μαρασμώδης, ἢ ῥικνὸς, ἀλλὰ περιέχων ἔτι ἀέρα προξενεῖ πάντοτε τυμπανικὸν ἦχον ἐπὶ τῆς στηθοκρουσίας.

Ὁ ἦχος αὐτὸς ἀκούεται ἐναργέστερος ὅταν τύχῃ λεπτὴ τοῦ στήθους ἡ ἐπιφάνεια.

Βοηθεῖ δὲ εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς πλευρίτιδος κατά τινας δυσχερεῖς περιπτώσεις· διὰ δὲ τῆς θέσεως, τῆς

ἐκτάσεως καὶ τῶν διαφόρων βαθμῶν του τεκμαιρόμεθα τὸ ποσὸν, τὴν αὔξομείωσιν τοῦ ὑγροῦ καὶ τὰς σχέσεις αὐτοῦ μὲ τὸν πνεύμονα, καθὼς καὶ τὰς τοῦ πνεύμονος μὲ τοῦ θώρακος τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν, προσέτι δὲ καὶ τὴν συμπίεσιν, ἢ τὸ εὐδιαχώρητον τοῦ πνεύμονος. τέλος διακρίνομεν τὴν πλευρῖτιν ἐκ τῆς πνευμονίτιδος.

Ὅστις ἀγνοεῖ τὸ νέον σημεῖον τοῦτο τῆς πλευρίτιδος κινδυνεύει ν' ἀποδώσῃ τὸν τυμπανικὸν ἦχον τῆς ὑποκλειδίου χώρας εἰς τοπικόν τι ἐμφύσημα, εἰς πνευμοθώρακα καὶ εἰς σπηλαιώδη κοίλωσιν τοῦ πνεύμονος ὑπὸ γαγγραίνης, ἢ φυμάτων.

Ὁ πνεύμων δεχόμενος ὀλιγότερον τοῦ συνήθους ἀέρα ἀποδίδει, πληττομένου τοῦ στήθους, ἦχον τυμπανικόν. Μέρος δὲ τοῦ πνεύμονος διαχωρούμενον ὑπὸ αἵματος, ἢ ὀρροῦ ἀποτελεῖ ἦχον τυμπανικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κοῖλον [βαθὺν] καὶ κωφὸν ἀναλόγως πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ ἀέρος. Οὕτως ἐπί τινων περιστάσεων πνευμονίας, φυματώσεως, οἰδήματος καὶ ἀποπληξίας πνευμονικῆς τυπτόμενον τὸ στῆθος ἠχεῖ τυμπανικῶς.

Ὁ περιέχων πλειότερον παρὰ τὸν κατὰ φύσιν ἀέρα πνεύμων ἀποδίδει ὁτὲ μὲν τυμπανικὸν, ὁτὲ δὲ συνήθη ἦχον.

Μερικὸν δὲ ἐμφύσημα περικυκλούμενον ὑπὸ παρεγχύματος ὑγροπληθοῦς καὶ μὴ ἀερώδους (ἀδιαπνεύστου) ἀποδίδει καὶ αὐτὸ τυμπανικὸν ἦχον· τοῦτο δὲ συμβαίνει σπανίως ἐπὶ τοῦ γενικοῦ ἐμφυσήματος, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ μεσολοβικοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ἐμφυσήματος, ὅτε ὁ πνεύμων περιλαμβάνει ἐπέκεινα τοῦ συνήθους μέτρου ἀέρια, ὁ ἦχος ἀντὶ νὰ αὐξήσῃ ἀμβλύνεται, ἢ ἀραιοῦται καὶ μειοῦται. Τοῦτο κακῶς ἀποδίδοται εἰς ψευδεῖς ὑμένας περιστοιχοῦντας τὸν πνεύμονα. »

Συζητήσεως γενομένης ὁ Roger εἶπεν, ὅτι ἐπὶ πολλῶν πλευριτίδων ὁ ἦχος ἀκούεται ἐναργέστερος ἐπάνω τῆς γραμμῆς τοῦ ὑγροῦ παρὸ ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, ὥστε κινδυνεύει ὁ ἄπειρος νὰ ἐκλάβῃ τὸν ὑγιῆ πνεύμονα ὡς πάσχοντα. Ἐπὶ δὲ τῆς λοβώδους πνευμονίας δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις ἤχου παντελής· ὁ ἦχος ἀκούεται κοῖλος καὶ κωφὸς· αὐτὸν ἄρα τὸν ἦχον ὁ Scoda ὀνομάζει τυμπανικόν.

Ὁ δὲ Τρουσσὼ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπεν ὅτι σήμερον ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ K. Scoda ἐξάγομεν ὅτι λεπτή τις στιβὰς ὑγροῦ δὲν προξενεῖ πάντοτε ἦχον κωφὸν δηλ ἔλλειψιν ἤχου, οὔτε ἡ κορυφὴ τοῦ πνεύμονος ἀποδίδει φυσικὸν ἦχον, καθὼς μέχρι τοῦδε ἐδοξάζομεν.

Ὁ Requin τότε διαμαρτυρούμενος ἀπέδειξεν ὅτι ἀνέφερε πρότερον [1846] εἰς τὰ στοιχεῖατῆς παθολογίας του περὶ τῶν τοιούτων τοῦ ἤχου μεταβολῶν καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔπρεπε νὰ συνιστᾶται ὡς νέα τις ἐφεύρεσις.

Ὁ Φωβὲλ εἶπεν ὅτι ἐξετάσας διαφόρους Γερμανοὺς μαθητὰς τοῦ Scoda, εὗρῆκεν δὲ αὐτοὺς διαφωνοῦντας ἐπὶ τῶν κατὰ τοῦτο τὸ κεφάλαιον ἰδεῶν τοῦ K. Scoda.

Ὁ K. Barth, ὅστις τὸν ἐγνώριοε καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ σύγγραμμά του διῆλθε ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Scoda θεωρεῖ ὡς τυμπανικοὺς, ἤχους μὴ ἔχοντας τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Εἰς τὴν ἰατρικὴν ἑταιρίαν τοῦ Chambery (Πεδεμόντιον) ἀνεγνώσθη τὸ ἑξῆς συμβάν.

Παιδίον ἑξαετές, εὐαίσθητον, πολλάκις ἦτο δηγκασμένον ἀπὸ μελίσσας χωρίς τινος θλιβεροῦ ἀποτελέσματος· ἀλλὰ τῇ 22 Ἀπριλ. 1845 παῖζον πλησίον τοῦ μελισσῶνος ἐδαγκάσθη πάλιν κατὰ τὸν ἀριστερὸν κρόταφον ἀπὸ μίαν μόνην μέλισσαν. Ὁ πόνος ὑπῆρξε δριμὺς καὶ τὸ παιδίον ὠλόλυζε μεγαλοφώνως. Προσελθὼν δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔκ τινος πλησίον κειμένου ἀγροῦ ἔσπευσε νὰ ἐξάξῃ τὸ κέντρον τοῦ ἐντόμου ἐκ τῆς πληγῆς· ἀλλὰ τὸ σῶμα τοῦ παιδίου παρευθὺς περιερρέετο ἀπὸ ἱδρῶτα γινόμενον βαθμηδὸν ψυχρότερον, ἡ ὄψις ὠχρίασε καὶ ἠλλοιώθη, τὰ χείλη ἐπελιδνώθησαν, τὰ δὲ σκέλη ἐκάμπτοντο ἤδη ἀπὸ τὴν ἄκραν ἀδυναμίαν. Οὕτω δὲ λειπόθυμον μετακομισθὲν τὸ παιδίον εἰς κλίνην τινὰ ἐβοηθήθη παρὰ τοῦ τυχόντος ἐκεῖ ἰατροῦ· ἡ τυμπανῖτις ὅμως κατέλαβεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν κοιλίαν καὶ ὁ θάνατος ἐπῆλθε μετὰ ἡμίσειαν μόνην ὥραν. Αὐτοψίας δὲ γενομένης τοῦ νεκροῦ, εὑρέθη τὸ ἥμισυ τοῦ κέντρου διαμένον ἔτι εἰς τὴν πληγήν· πλὴν τὸ δέρμα δὲν ἦτο διαπεπαρμένον, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη πάντα ἦσαν εἰς τὴν φυσικήν των κατάστασιν, ἐκτὸς τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου ἐπλημμύρει τὸ αἷμα εἰς τοὺς κόλπους καὶ τὰς μήνιγκας· ὀρρὸς δὲ ὑπέρυθρος ἕως δύο μικρὰ κοχλιάρια εὑρίσκετο εἰς τὰς κοιλίας· περιεῖχε δὲ ἡ καρδία αἷμα ῥοωδέστερον τοῦ συνήθους.

Ἐκεντήθη ἆρά γε κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν νεῦρόν τι, ἢ συνέβη εἶδος δηλητηριάσεως ;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ.

Τὸ πανεπιστημεῖον τῆς Λειψίας κατηγορεῖτο ὑπὸ Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος ὡς ἐμπορεῖον διπλωμάτων. Ὁ Πρύτανις αὐτοῦ διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς συκοφαντίας ταύτης, βεβαιῶν ὅτι ποτὲ δὲν ἐξέδωκε τὸ κατάστημα αὐτὸ διπλώματα πρὸς ξένους ἄνευ προηγουμένης ἐξετάσεως.

Ἄλλα ὅμως ἐξέδωκαν τοιαῦτα, ὡς λέγεται, καὶ ἐπὶ μόνῃ συστάσει.

— Ἡ ἑταιρία τοῦ Σύδεναμ συγκροτηθεῖσα κατὰ τὸ 1842—43 πρὸς ἔκδοσιν τῶν ἀρίστων συγγραμμάτων ἰατρικῆς φιλολογίας ἐξέδωκε τὰ συγγράμματα τοῦ Χάρβεϋ καὶ τοῦ Σύδεναμ, τὴν ἰατρικὴν ἀνατομίαν τοῦ Ῥοκιτάνσκη, τὰς μικροσκοπικὰς ἐρεύνας τοῦ Schawnn καὶ Schlelden κτλ.

— Κατὰ τὴν *Ἐθνικὴν* ἐφημερίδα τῆς Γαλλίας ἰατροὶ τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας φέρονται οἱ ἑξῆς.

Ὁ Δ. Κονὼ ἰατρὸς τοῦ Προέδρου.

Ὁ Δ. Ἀνδραὶ ἰατροσύμβουλος.

Ὁ Δ. Jobert de Lamballe καὶ ὁ K. B. Ἱππόλυτος Λαῤῥεῦ χειρουργοσύμβουλος.

Οἱ Δ. Τενὲν καὶ Delaroque fils ἰατροὶ τακτικοὶ τῆς οἰκίας τοῦ Προέδρου.

— Ἀπέθανεν ὁ Batolle καθηγητὴς τῆς χειρουργίας εἰς τὸ πανεπιστημεῖον τῆς Γενούας.

— Ἀπέθανεν ὁμοίως καὶ ὁ K. Vincent, χειρουργὸς Ἄγγλος περίφημος, ὃς ἀναδειχθεὶς πρόεδρος τοῦ χειρουργικοῦ συλλόγου καὶ συγγραφεὺς ἀξιολόγων βιβλίων.

— Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ μέθοδος εἰσχωρήσασα τιμᾶται πολὺ εἰς τὸ παλάτιον τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας.

— Οἱ ἰατροὶ καὶ φυσιολόγοι [Naturalistes] τῆς Γερμανίας συνῆλθον εἰκοστὴν ἐννάτην ταύτην σύνοδον ἐφέτος εἰς τὴν πόλιν τοῦ Νασσὼ Wiesbaden τῇ 18—25 Σεπτεμβρίου· προσεκάλεσαν δὲ διὰ τοῦ προέδρου των Fresenius τοὺς Γάλλους ἰατροὺς καὶ φυσιολόγους νὰ παρεδρεύσωσιν.

— Ὁ Καρκῖνος δὲν πρέπει βεβαίως νὰ θεωρῆται ὡς τοπικὴ νόσος· διότι ἄλλως ἰατρεύετο διὰ τοπικῶν μέσων καὶ μάλιστα τῆς ἐκτομῆς· ἀλλ' ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι καὶ γενομένης τῆς ἐγχειρήσεως ἀναφύεται ἀλλοῦ μετὰ πολὺν, ἢ ὀλίγον χρόνον. Ὡς νόσος ἄρα γενικὴ, εἴτε ἀπόσκημμα δυσκρασίας, ἢ καχεξίας περιωρισμένον κατά τι μέρος τοῦ σώματος, καθὼς καὶ τὰ φύματα, ὠφελήθη συχνάκις διὰ τῶν ἐπιδρώντων εἰς ὅλον τὸ σῶμα φαρμάκων, οἷον τὸ ἀρσενικόν, τὸ κώνειον κτλ.

Ἀρμόδιον, ὡς ταῦτα, κατὰ τοῦ καρκίνου βοήθημα συνιστᾶται καὶ ἡ Smilax officinalis, εἴτε σαρσαπαρίλία παρὰ τοῦ K. Leriche ἰατροῦ νοσοκομείου τοῦ Λουγδούνου· διότι καὶ αὐτὸς ἐδοκίμασε τὴν χρησιμότητα τῆς βοτάνης ταύτης καὶ ἄλλων ἔλαβε παραδείγματα ἐκ τῶν γνωρίμων. οἷον τοῦ Clarke, τοῦ Dugès, τοῦ Follz καὶ καθεξῆς· ὅθεν ἐξέδωκε καὶ βιβλίον περὶ τοῦ νέου τούτου βοηθήματος.

Ἡ εὐεργετικὴ τῆς σμίλακος ἐνέργεια αὕτη φαίνεται πιθανοτάτη, καὶ ἐξ ὅσων ἤδη γνωρίζομεν περὶ αὐτῆς ὡς μετασυγκριτικοῦ φαρμάκου ἐξαιρέτως ὠφελίμου εἰς ἄλλην οὐχ ἧττον θλιβερὰν καὶ βαθυῤῥίζον δυσκρασίαν, τὴν ἀφροδισιακήν. Ἀλλ' ἡ ἀλλοίωσις τῆς ἕξεως τῶν ὀργάνων καὶ τῆς ποιότητος τῶν ὑγρῶν ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον. Ὅθεν ὁ ἰατρὸς, καθὼς καὶ ὁ πάσχων, πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν χρῆσιν τῆς σμίλακος τοὐλάχιστον ἐπὶ τέσσαρας καὶ ἓξ μῆνας· ἐνίοτε δὲ καὶ ἔτι ἐπέκεινα.

Οἱ κανόνες τῆς ὑγιεινῆς κρίνονται ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖοι εἰς τὰς ὀξείας, καθὼς τὰς χρονίους νόσους· συμφέρει μάλιστα νὰ διατηρηθῶσιν ἀπαραβάτως ἐπὶ τῆς τοιαύτης μεταστοιχειωτικῆς θεραπείας· διότι τότε μόνον καὶ τὰ φάρμακα δύνανται νὰ ὠφελήσωσι.

— Καὶ ἄλλος δὲ ἰατρὸς τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ κλινικὸς τοῦ πρώτου αὐτόθι νοσοκομείου ὁ K. Devay μετὰ τοῦ K Guilliermond ἐξέδωκε διατριβὴν, ὅπου συνιστᾷ ὡς ὠφέλιμον ἐπὶ τῶν τοιούτων παθῶν τὸ ἐνεργητικὸν στοιχεῖον συνήθους φαρμάκου, τοῦ κωνείου. Ὡς τοιοῦτο δὲ θεωροῦσιν οἱ εἰρημένοι τοὺς σπερματοειδεῖς καρποὺς τοῦ φυτοῦ, διότι αὐτοὶ περιέχουσι πλειοτέραν ποσότητα τῆς λεγομένης κωνειΐνης conicine, ὕλης ἀναλογούσης μετὰ τῆς νικοτίνης· διότι ἔχει ὀσμὴν μυὸς βαρεῖαν, σύστασιν δὲ ἐλαιώδη, διαλύεται διὰ τοῦ πυρὸς, δὲν διαλύεται ὅμως ὡς αὐτὴ εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ἐπιπολάζει. Ἐπειδὴ δὲ ἡ οὐσία αὕτη εὐκολώτατα ἐξατμίζεται, οἱ εἰρημένοι ἰατροὶ προτιμῶσι μᾶλλον νὰ μὴ μεταχειρισθῶσι παντελῶς τὸ κώνειον, ἢ νὰ διορίζωσιν ἕωλα τὰ διάφορα αὐτοῦ σκευάσματα.

Ἀλλ' ἐκ τῶν διαφόρων χρονικῶν ἐξογκωμάτων παρετήρησαν οἱ εἰρημένοι ὅτι ὠφελοῦνται μάλιστα ὑπὸ τῆς κωνειΐνης τὰ τῆς μήτρας, οὐχὶ βεβαίως τὰ σκληρὰ καὶ ἰνοχονδρώδη, ἀλλὰ τὰ μαλακὰ καὶ πλαδαρὰ συμβαίνοντα συνήθως μετὰ τὸν τοκετόν. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ κατηγορίαν ὑπάγουσι καὶ τοὺς ἀρχομένους ἤδη τυλώδεις ὄγκους τοῦ μαστοῦ. Ἂν ὅμως ἀνεφύησαν καὶ δευτερογενεῖς ἄλλοι, ἢ ἀνήφθη ἤδη ὁ ἑκτικὸς πυρετὸς, καὶ ὁ ἀνὰ σάρκα ὕδρωψ ἐπαπειλῆται, πᾶσα διὰ τοῦ κωνείου θεραπεία ἀποβαίνει ἐντελῶς ματαία ὡς ὄψιμος.

Γίνεται δὲ ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου ἐξωτερικῶς μὲν ὡς ἐν εἴδει ἀλοιφῆς δὶς, ἢ τρὶς τῆς ἑβδομάδος εἰσαγομένων διὰ τοῦ διαστολέως μοτῶν ἐπιχρισμένων μέχρι τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας, ἢ ἀλειφομένων τῶν βουβώνων καὶ τῶν ὠσθηκῶν· ἐσωτερικῶς δὲ προσφερομένων δύο καταποτίων ἀνὰ ἓν πρωΐας καὶ ἑσπέρας καὶ αὐξανομένων βαθμηδὸν μέχρι τῶν 20· ὅταν δὲ καταλαβωμεν τὸν ἔσχατον ὅρον τῆς ποσότητος ταύτης, παραλαμβάνομεν τὰ καταπότια τῆς δευτέρας τάξεως μεταχειριζόμενοι ἀνὰ τρία τῆς ἡμέρας μέχρι τῶν 8.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τὰ γενικὰ λουτρὰ συνεργοῦσι πολὺ εἰς τὴν εὐδοκίμησιν τῆς θεραπείας.

Πόνος, ἢ βάρος τῆς κεφαλῆς, στρόφος τῆς κοιλίας ἐνούρησις καὶ ἐλαφρὸς τρόμος τοῦ σώματος, συμβοίνουσι κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ κωνείου. Ἀλλ' ἐκ τῶν συμπτωμάτων αὐτῶν μόνον τὸ τελευταῖον ἐπιβάλλει ὡς ἔργον φρονήσεως τὴν πρὸς καιρὸν διακοπὴν τῆς θεραπείας.

Οἱ καρποὶ τοῦ (μεγάλου) κωνείου πρέπει νὰ συλλέγωνται ἤδη ὥριμοι. Λαβὼν ἐκ τούτου ὅσον γραμμαρίου, τρίψον, λείωσον καὶ σκεύασον διὰ σιροπίου 100 καταπότια τῆς πρώτης τάξεως, σκέπασον δ' ἔπειτα δ ἀ σάκχαρος. Πέντε δὲ γραμμάρια ὡσαύτως ἐσκευασμένα ἀποτελοῦσι τὰ τῆς δευτέρας τάξεως καταπότια.

Διὰ δὲ τὴν ἀλοιφὴν, ἀφ' οὗ ἀπομάξῃ ὅλην τὴν οὐσίαν τῶν καρπῶν τὸ ἀλκοόλιον διὰ τοῦ ἐγχυματισμοῦ καὶ ἀποχωρισθῇ ἡ κωνειΐνη ὑπὸ τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς καυστικῆς ποτάσης, λάβε αἰθέρα κωνειΐνον γενόμενον ἐξ 100 γραμμαρίων τοῦ καρποῦ καὶ 200 λίπους καλῶς πλυμένου, ἐπίχεε κατ' ὀλίγον τὸν αἰθέρα εἰς τρυβλίον· ἅμα δὲ ἀρχίσῃ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ νὰ ἐξατμίζηται καὶ ἀναφανῇ ἡ κωνειΐνη εἰς σχῆμα χρυσοχόων σταγόνων ἀποκρινομένη τοῦ ὑγροῦ, ἀνάμιξον κατ' ὀλίγον τὸ λίπος, ἀνακινῶν συνεχῶς ἕως οὗ ἐξατμισθῇ καὶ τὸ ὑπολειπόμενον τοῦ αἰθέρος.

— Ὁ ἰατρὸς Crozant ἐξέδωκε βιβλιάριον περὶ ἄσθματος· ἀποδεικνύει δὲ ὅτι τὸ νόσημα τοῦτο κατὰ τὸν Beau προσγίνεται ἀπὸ ἔμφραξιν τῶν βρόγχων, οὐχὶ δὲ ἀπὸ ἐμφύσημα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Louis, οὔτε ἀπὸ σπασμὸν τῶν βρόγχων κατὰ τὴν τοῦ Lefèvre.

Ἐπειδὴ τὸ μὲν ἐμφύσημα ἀποτελεῖ ἀνατομικὴν βλάβην· διότι τὰ εἰς αὐτὸ ἀποδοθέντα συμπτώματα, οἷον ἡ δύσπνοια, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κατάῤῥουν· τὸν δὲ σπασμὸν οὐδείς ποτε ἐξήλεγξε μέχρι τοῦδε.

Ὅταν ἡ εἰσβολὴ, ἢ ὁ παροξυσμὸς τοῦ ἄσθματος συμπίπτῃ μετ' ἀκαθαρσιῶν τῆς γαστρὸς, ἐνδείκνυται προδήλως τὸ ἐμετικὸν· ἂν δὲ ἠρανίσθη ἔκζεμα, ἢ ἕρπης κτλ. πρέπει νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὸ δερματικὸν τοῦτο

νόσημα, πάντοτε δὲ νὰ διατηρῶμεν τὴν ἄδηλον διαπνοὴν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς κατάστασιν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δέρμα τῶν ἀσθματικῶν ὑπάρχει κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς εὐαίσθητον, πρὸς ἐντελῆ τοῦ πάθους καὶ ὁριστικὴν θεραπείαν, ὁ K. Crozant καθὼς ὁ Lobert, Broz κτλ. συμβουλεύει τὴν χρῆσιν τοῦ ψυχροῦ λουτροῦ, ἐπιφέρων παραδείγματα τῆς ἐκ τούτων ὠφελείας.

(Archives générales de médecine).

—=—

Εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τὴν ἀλλόκοτον καὶ νεοφανῆ γνώμην συστηματικῶν τινων ἰατρῶν τῆς Βιέννης ὡς πρὸς τὴν θεραπείαν τῆς περιπνευμονίας. Νομίζομεν περίεργον νὰ προσφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ περίληψιν τῆς μνημονευθείσης περὶ τούτου διατριβῆς τοῦ Dietl der Adelass in der Lungenentzandung Wien. 1849.

Ὁ συγγραφεὺς παρατηρήσας 380 περιπνευμονοὺς κρίνει ὅτι ἡ φλεβοτομία μετριάζει μόνον τὴν διάρκειαν τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς δυσπνοίας κατ' ἀρχὰς· ἀλλὰ καταστάσης ἤδη τῆς νόσου, ἡ γενικὴ ἀφαίμαξις προσωρινῶς ὠφελεῖ, καὶ τοῦτο δὲ οὐχὶ ὡς ἀφαιροῦσα τὸ μηχανικὸν πρόσκομμα, οὐδ' ἀναχαιτίζουσα τὴν συμφόρησιν· ἀλλὰ μετασυγκρίνουσα τὸ αἷμα. Συνεχεῖς καὶ ἄφθονοι ἱδρῶτες προσγίνονται ἀπὸ τὴν φλεβοτομίαν· ἀλλ' αὐτοὶ λείπουσιν ὅταν ἡ νόσος ἐγκαταλιμπάνηται εἰς τὴν φύσιν· ἄρα ἡ ἰατρεία γίνεται τόσῳ ταχυτέρα καὶ ἀσφαλεστέρα, ὅσῳ ὀλιγοτέρους ἱδρῶτας ἔχει ὁ ἄῤῥωστος· ἐπειδὴ ἡ φλεβοτομία ἐπιφέρει δίψαν καὶ νευρικὰ συμπτώματα καὶ χρωματισμὸν ἰκτερώδη τοῦ δέρματος· ὁ βὴξ ὅμως πραγματικῶς ἐλαττοῦται· οὐδὲν μάλιστα ἄλλο κατὰ τοῦτο βοήθημα ἐναμιλλᾶται ἀξίως πρὸς τὴν φλεβοτομίαν.

Ἰασιμώτεραι δὲ ὑπάρχουσιν αἱ περιπνευμονίαι, ὅταν ὁ κάμνων δὲν ἀποχρέμπτηται. Ἡ φλεβοτομία βοηθεῖ τὴν ἀποφλεγμάτωσιν αὐτοῦ, μεταβάλλει δὲ τὰ πτύαλα ἀπὸ λευκῶν (ἀπέπτων) εἰς πυώδη (πέπονα sputa cocta) ὅταν δὲ ἡ περιπνευμονία μένῃ ἀθεράπευτος, τὸ λευκωματῶδες ἔκκριμα τῶν βρόγχων ἀναπίνεται (ἀπορροφᾶται) αὐτομάτως. Προσέτι δὲ ἡ φλεβοτομία ἐπιτείνει μὲν τὴν ἰσχνότητα, παρατείνει δὲ τὴν ἀνάῤῥωσιν· οὐδέποτε δὲ νικᾷ τὴν νόσον, οὔτε κᾷν τὴν ἀναχαιτίζει· τοὐναντίον δὲ εὐκολύνει τὸν ἠπατισμὸν (τὴν ἠπάτωσιν) συμπηγνύει δὲ τὸ ἴνωμα εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ ἀγγεῖα Ἡ (ἀνάποσις) ἐκμύζησις γίνεται βραδυτέρα μετὰ τὴν φλεβοτομίαν· διότι ἐλαττοῦται καὶ ἡ ὄρεξις τοῦ κάμνοντος· ἡ δὲ σκλήρυνσις εὐκολύνεται ἀπὸ τῆς ἁπλῶς διαιτητικῆς μεθόδου. Τέλος ἡ φλεβοτομία βοηθεῖ τὰς συμπλοκὰς μετὰ τῆς μηνιγγίτιδος, περικαρδίτιδος, τοῦ οἰδήματος τῶν πνευμόνων, τῆς πλευρίτιδος.

Ἐκ τούτων πάντων συμπεραίνει ὁ Dietl ὅτι οὐδέποτε ἐνδείκνυται ἡ φλεβοτομία.

Προσθετέον δὲ ὅτι ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητὴς Seoda, ἀφ' οὗ κατὰ τῆς πνευμονίας μετεχειρίσθη τὴν ἄχνην τοῦ [διττοχλωρούχου] ὑδραργύρου εἰς μικρὰν ποσότητα, περιωρίσθη ἤδη μόνον εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀφλεγμάντου θεραπείας, τὴν δίαιταν καὶ τὸ γάλα.

Ἰδοὺ εἰς πόσους ἀναχρονισμοὺς ἐκφέρει τὸν ἄνθρωπον ἡ περὶ τὰς καινοτομίας, ἐπιστημονικὴ μικροφιλοτιμία!

—=—

Πρὸ πολλοῦ ὑπάρχει γνωστὸν ὅτι αἱ ἕλμινθες πλήθουσιν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα· τινὰ μάλιστα αὐτῶν εἴδη μόνον αὐτόθι εὑρίσκονται, οἷον ἡ μηρινθῖτις (filaria).

Τοῦτο ἐπεβεβαίωσε διὰ σπουδαίας αὐτοῦ διατριβῆς ὁ ἀπὸ Καΐρου ἰατρὸς Bilharz πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Βιολογικὴν (δηλ. ζωηλογικὴν) ἑταιρίαν· ἀναφέρει δὲ καὶ νόσον τῆς οὐροδόχου κύστεως προσγινομένην ἀπὸ τὰ ἐμφωλεύοντο αὐτόθι δίστομα, εἶδος καὶ τοῦτο ἐνδογενοῦς σκώληκος· ἔπειτα μαρτυρεῖ ὅτι καὶ εἰς τὸ αἷμα εὑρίσκονται ἰδιάζοντές τινες σκώληκες, περὶ ὧν ἦσαν διχογνωμονοῦντες μέχρι τοῦδε οἱ φυσιολόγοι.

Ἀλλ' ἐκ τῶν διαφόρων τούτων ἑλμίνθων ἡ μηρινθῖτις εὑρίσκεται συχνότατα εἰς τὸ σῶμα τῶν κατοίκων τοῦ Καΐρου. Ἐνίοτε δὲ γεννῶνται ἐντὸς αὐτῶν πολλαὶ συγχρόνως ἄλλαι, οἷον στρογγυλίαι καὶ σκωληκώδεις ἀσκαρίδες, καὶ τριχοκέφαλοι καὶ ὀξύουροι μέχρι χιλίων.

Ἡ δὲ ταινία τόσον ἐμφιλοχωρεῖ εἰς τὴν Ἀβυσσηνίαν, ὥστε ἡ ἔλλειψίς της θεωρεῖται ὡς ἀνωμαλία, ἢ σπανιότης καὶ παραβίασις τοῦ γενικοῦ νόμου· ἀλλ' αὐτόθι γεννᾶται καὶ τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ κακοῦ· ὅθεν πᾶν ἀνδράποδον πωλούμενον ἐφοδιάζεται δὶ ἱκανῆς ποσότητος κούσου.

Ὁ στρογγυλίας ἐνδιαιτᾶται συνήθως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ῥάχεως πτυχὴν τοῦ ἐντέρου· αὐτόθι προσφύεται ἰσχυρώτατα· ἐμποιεῖ φακοειδῆ ἐκχύμωσιν λευκὴν κατὰ τὸ κέντρον, κοινωνοῦσαν δὲ δὶ ὀπῆς μετὰ τῆς κυτταρώδους καὶ ὑπὸ τὸν βλεννογόνον ὑμένα ὁμοιομερείας· μεταξὺ τῶν δύο τούτων στρωμάτων συχνάκις εὑρίσκεται ἡ ἕλμινς αἱμοφόρυκτος προκύπτουσα εἰς τὸν σωλῆνα.

Ὁ Bilharz διασχίσας τὴν φλέβα τῶν πυλῶν εἶδε ζωῴριον, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβεν ὡς μηρινθῖτιν· ἀλλ' ἐξετάσας διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐπληροφορήθη ὅτι ἦτο δίστομον· ἔχει δὲ σῶμα πλακωτὸν, οὐρὰν δὲ δεκαπλῆν τοῦ λοιποῦ σώματος φέρουσαν σωλῆνα, ὅπου κρύπτεται τὸ θῆλυ ὡς ἐντὸς κολεοῦ Αἱ ὠοθῆκαι καὶ τὰ ὠὰ ἀποδεικνύουσι τοῦτο· ἀλλὰ τοῦ ἄῤῥενος τὰ γεννητικὰ μόρια διακρίνονται δυσκολώτερον.

Τὸ δίστομον ἀναφαίνεται ἐξαιρέτως εἰς τοὺς δυσεντερικούς.

—=—

Ὁ διαβόητος χημικὸς Liebig ἀνηγορεύθη καθηγητὴς τοῦ ἐν Μονάχῳ Πανεπιστημείου, συγχρόνως δὲ καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ χημείου. Προσδιωρίσθη δὲ ὁ μισθός τοῦ εἰς 16,000 φράγκα κατ' ἔτος.

Ἡ ἰατρικὴ σχολὴ τῆς αὐτῆς πρωτευούσης προσεκάλεσε τοὺς δύο Siebold καὶ τὸν K. Pfeifer πρὸ ἀναπλήρωσιν ἐκλιπόντων ἄλλων καθηγητῶν.

Οὕτω τὸ Πανεπιστημεῖον τοῦ Μονάχου ἔνδοξον ἤδη καὶ ἄριστα συγκεκροτημένον πάντοτε γίνεται φωταυγέστερον τοῦ λοιποῦ προσλαμβάνον εἰς τοὺς κόλπους του τοιούτους περιωνύμους ἄνδρας.

—=—